

Reactie op vraag 4

- Wij voldoen aan alle eisen die de huidige wet stelt, en de huidige wet geeft ons de vrijheid om het thuisonderwijs volledig naar eigen inzicht in te vullen. Het verdrag van de rechten van het kind en het burgerlijk wetboek geeft ons de wettelijke plicht goed voor onze kinderen kinderen te zorgen, van hen te houden, hen de ruimte te geven zich te ontwikkelen, en daarin omvat is hen goed te onderwijzen. Het verdrag van de rechten van het kind geeft ons als ouders ook rechten; om onze kinderen te beschermen, te leiden, en te begeleiden in het uitoefenen van hun eigen rechten naarmate dat bij hun ontwikkeling past. Mochten ouders hun kinderen niet goed behandelen (mishandeling of radicalisering) dan zijn daar andere wetten voor; dit via een onderwijswet te willen ondervangen is niet nodig legt een onnodig zware last op de thuisonderwijzers.
- Onze kinderen krijgen nu de kans om in een remedial teaching setting te leren, en zich te ontwikkelen zoals bij hen past. Ze lopen voor in het ene vak, en hebben meer tijd nodig voor een ander vak. Hen opdringen precies gelijk te lopen met schoolonderwijs zou hun leerlijn en zelfvertrouwen schade toe brengen.
- Thuisonderwijs doen we overal en altijd. Een aantal schoolvakken gebeuren doorgaans wel aan tafel, maar juist onderweg is er gelegenheid om te praten over geschiedenis of morele en filosofische vraagstukken. Ook als we op vakantie gaan hebben we geen vakantie van het thuisonderwijs. Meestal is dat juist intensiever door het ervaren van andere gebieden, culturen, smaken, gebruiken. De kinderen zijn zo leergierig en nieuwsgierig dat ze altijd vragen blijven stellen. En wij gewetensvolle ouders vinden elke vraag belangrijk. Vakantiedata opgeven mist zijn doel en is in hoge mate betuttelend.
- Dit wetsvoorstel ademt wantrouwen naar ons als ouders. Alsof we beoordeeld en gecontroleerd moeten worden, anders gaat het mis. Dit voelt machteloos en onrechtvaardig. Het gaat niet mis! Het gaat heel goed met onze kinderen. Wij raken heel veel rechten kwijt. In plaats van de vrijheid om het onderwijs in te vullen naar ons eigen geweten, worden we in dit nieuwe wetsvoorstel in een keurslijf gedwongen dat een school alleen past. Dat neemt juist de enorme voordelen van thuisonderwijs weg. Thuisonderwijs gaat zeker slagen voor onze kinderen, maar niet als de overheid op onze nek gaat zitten om ons te beteugelen, en we steeds moeten bewijzen dat we echt goed bezig zijn met onze kinderen.
- Daarnaast maak ik me grote zorgen over onze rechtspositie in het nieuwe wetsvoorstel. De huidige wet is zeer duidelijk, maar wordt met voeten getreden. Ouders die 100% aan de wet voldoen, worden door LPA's, opgehitst door Ingrado, volkomen onwettig uitgehoord over hun gewetensbezwaren die aanwijsbaar genoteerd worden (onwettig met Grondwet 10.2), of over de inhoud van hun thuisonderwijs (alleen de inspectie heeft daar recht toe). Ouders worden zelfs zonder enige aanleiding bij de AMHK aangemeld. Veel ouders die zich aan de wet houden,

treffen LPA's, wethouders en rechters die zich niet aan de wet houden. De staatssecretaris heeft een hetze tegen onschuldige thuisonderwijzers ontketend.

- Nu is mijn punt: als de huidige wet zo met voeten getreden wordt, en we overgeleverd zijn aan de willekeur van vijandige overheidsdienaren (wie dienen ze eigenlijk?) en organisaties, waarom zou het met de nieuwe wet anders zijn? Onze grondrechten (het geven van onderwijs is vrij, en het uitoefenen van onze godsdienst is vrij) worden ons in de nieuwe wet afgenomen (kerndoelen ongeacht onze gewetensbezwaren). Terwijl er in de nieuwe wet niet eens een bezwaarprocedure is als de inspectie een negatief oordeel geeft. De inspectie beoordeelt en beslist, en als zij net zo beïnvloedbaar is als de LPA's (inspectie wordt ook door de overheid bekostigd) ben ik er allerm minst gerust op dat goed thuisonderwijs als werkelijk goed beoordeeld wordt. Thuisonderwijs is onconventioneel, flexibel, uniek voor elk kind. Als mijn kinderen leerproblemen hebben, of een laag IQ, of met langdurige ziekte te maken hebben, of een flinke rugzak hebben, hoe moet de inspectie dan beoordelen of hun onderwijs goed is? Wat als de inspectie het niet goed genoeg vindt, beoordeelt dat het kind uit z'n ononderbroken leerlijn geplukt moet worden en op school neergezet, wat dan? School kan geen maatwerk leveren, zie de duizenden thuiszitters. Als het kind daar helemaal niet mee kan komen met de klas, juist vanwege die leer- of gedragsproblematiek, en het kind een half jaar later als thuiszitter thuis belandt en nog getraumatiseerd is ook? Ik bedoel niet wantrouwend klinken naar de inspectie, maar met alle respect hebben overheidsinstanties mij nog niet bewezen dat ze te vertrouwen zijn- en zeker niet met mijn bloedjes van kinderen.
In alle opzichten wordt onze rechtspositie er alleen maar zwakker op.
- Bovendien is de privacy van onze kinderen niet gewaarborgd. Op scholen controleert de inspecteur nooit de individuele voortgang van kinderen. Dat is onevenredig en waarborgt niet de privacy, en daarmee de veilige leeromgeving, van onze kinderen.
- Dan vraag ik mij ook af; wie gaat dit betalen? We betalen alle onderwijs aan onze kinderen nu uit eigen zak. Dat is een zware last voor thuisonderwijzers die meestal eenverdiener zijn. Wil ik daar compensatie voor vanuit de overheid? NEE; want wie betaalt, bepaalt. Ik wil GEEN geld van de overheid om het onderwijs aan mijn kinderen te bekostigen.
Maar als de overheid eisen gaat stellen waar kosten (toetsen, inspectie) aan verbonden zijn, dan kan de overheid die kosten niet op ons thuisonderwijzers leggen. Dat zou nog een manier zijn om de thuisonderwijzers zo uit te melken dat het thuisonderwijs gewoon niet meer op te brengen is.
- Ik mis de waardering en erkenning van wat thuisonderwijs uniek maakt. Dat gemotiveerde, liefhebbende ouders HET verschil maken voor kinderen. Dat een kind het beste leert als hij in een liefdevolle omgeving is, waar het bevestigd wordt en gekend is. En dat ouders geen controle nodig hebben van een verstikkende overheid, maar dat ze steun nodig hebben. Wij zijn goed bezig met onze kinderen.

- Ik zie het hele wetsvoorstel als een manier om het thuisonderwijs in te krimpen, uit te melken, ouders te ontmoedigen en het voor een aantal ouders onmogelijk te maken thuisonderwijs te geven. En dat geldt alleen al voor deze huidige generatie.
- De voorwaarden zijn niet aan grondwetten verbonden en kunnen dus op glijdende schaal steeds verder aangescherpt worden, net zolang tot thuisonderwijs daadwerkelijk onmogelijk is. De staatssecretaris moet een regeling vinden voor thuisonderwijs, maar doet dat met zo kriebelig weinig ruimte dat er geen werkbare situatie over blijft, en onze kinderen qua argusoog van de overheid (inspectie op het individuele kind) nog veiliger af is op school. Dit is bovendien in strijd met EVRM art 8.
- Er wordt niet gesproken over een overgangsregeling. Het kan toch niet de bedoeling zijn dat een overheid die maatwerk en een ononderbroken leerlijn zo belangrijk vindt, nu wil dat er zonder pardon een streep gezet wordt door ons zorgvuldig uitgewerkte thuisonderwijs- en ontwikkelingsplan voor onze kinderen?
- Tot slot vind ik het absurd dat zo'n slecht doordacht, juridisch rammelend en onaf wetsvoorstel toch wordt voorgesteld in de internetconsultatie. In de gesprekken met OCW is al gebleken hoe weinig aandacht er is voor de input uit het veld. Wij zeggen 'dit is niet werkbaar', en de staatssecretaris en OCW fietsen gewoon door. Dat toont geen respect voor burgers die de huidige wet van de gewetensbezwaren precies zo gebruiken als het is bedoeld, en geeft geen pas in een democratie.
- Uit dit voorstel blijkt niets anders dan dat Sander Dekker alle kinderen gewoon naar school wil hebben. Deze wetgeving is niet in het belang van de ontwikkeling van mijn kinderen, is strijdig met GW23, dient alleen om thuisonderwijs te ontmoedigen en doet vermoeden dat het de bedoeling is dat er over 5 of 10 jaar helemaal geen thuisonderwijs meer is in Nederland.

Aanbevelingen:

Geen toezicht bij gezinnen thuis of toezicht op de kinderen, maar geef ons de ruimte en het vertrouwen om het met elkaar op te lossen. Binnen onze vereniging (TOV; Thuisonderwijs Verbond) doen we intervisie, studiedagen, zijn er avonden voor tips en uitwisseling, en liggen er nog veel meer plannen voor special learners en dergelijke. Neem onze eigen initiatieven voor kwaliteitsborging serieus. Geef erkenning voor wat ons werkelijk helpt, verdiep je in wat werkelijk helpend en steunend is voor ons thuisonderwijs. We zijn als thuisonderwijzers heel voortvarend in het zorgen voor onze kwaliteitsborging. Wij willen het namelijk écht goed doen met onze kinderen. Als wij de ruimte krijgen om te werken aan onze kwaliteit zoals het ons werkelijk helpt, worden we daar betere thuisonderwijzers van. En daar worden onze kinderen betere volwassenen van.

Het gesprek over de kwaliteitsborging kan dan, net als bij een school, op organisatieniveau (verenigingsniveau) gevoerd worden. Eventueel kunnen thuisonderwijsplannen of evaluaties bij de vereniging in bewaring gegeven worden, enkel te openen bij zorgmeldingen.

Een dergelijke aanpak doet recht aan onze grondrechten en is kostentechnisch heel aantrekkelijk voor de overheid.

Tot slot:

Wij willen onze kinderen onderwijzen zoals bij hen past, in overeenstemming met ons geweten. Hiervoor is vertrouwen nodig in ons als ouders; wij houden van onze kinderen met ons hele hart, en ons is er alles aan gelegen om hen zo te onderwijzen dat ze stabiele, zelfverzekerde, ontwikkelde volwassenen worden die een steentje bijdragen aan de maatschappij.

Jullie kunnen ons vertrouwen met onze kinderen. Het bevreemdt me, en ik vind het kwetsend, dat in dit wetsvoorstel de schijn geopperd wordt dat we onze burgerplicht naar onze kinderen (BW 247:1) niet zouden vervullen. Het gaat goed met onze kinderen; buitengewoon goed zelfs. Waarom moeten wij te lijden hebben van een staatssecretaris met geldingsdrang?

Reactie op vraag 5

- Wat is het verschil tussen een thuisonderwijzer en een ouder? Niets. Het ouderschap bestaat (oa) uit verzorgen, liefhebben en onderwijzen. Het is de natuur van iedere ouder om de kinderen te leren praten, lopen en fietsen. Om een kind te leren dat het zeep niet kan eten en boterhammen wel. Net zo natuurlijk is het om mijn kind te leren rekenen, van tellen tot wiskunde. Ik ben de expert van mijn kinderen geworden. Niet de expert van een klas vol kinderen, maar wel de expert van mijn kinderen. Ik legde rekenen al tekenend uit, lang voordat er uit een test kwam dat mijn zoon een auditief verwerkingsprobleem heeft. Dat is intuïtie, het kennen van mijn kind, en zijn belang boven alles stellen. Deze vaardigheid, om observerend en signalerend met onze kinderen bezig te zijn is niet afhankelijk van een opleidingsniveau. Dat blijkt uit allerlei onderzoek, bijvoorbeeld <http://www.marketwired.com/press-release/fraser-institute-home-schooling-improves-academic-performance-reduces-impact-socio-economic-777310.htm>
- Dat we alleen in het Nederlands thuisonderwijs zouden mogen geven vind ik ongelofelijk bekrompen. Wij van de multiculturele samenleving zouden thuis geen Engelstalig onderwijs mogen volgen? Er zijn Engelstalige HBO opleidingen, maar het voortgezet onderwijs mag niet in het Engels? Slaat de plank volledig mis. Ik begrijp dat er angst is voor radicalisering, maar daar zijn andere wetten voor. Onze kinderen leren vroeg Engels zodat we gebruik kunnen maken van curriculum's uit Canada en Amerika. Het zou een ware amputatie zijn als dat niet zou mogen. Dan zijn we overgeleverd aan het smalle aanbod van Nederlandse, schoolse methodes. Natuurlijk bestuderen we met onze kinderen de vaderlandse geschiedenis en de Nederlandse taal, maar voor andere vakken sluiten methodes die speciaal voor thuisonderwijzers zijn geschreven veel meer aan.
- Ik vind pedagogisch-didactische bekwaamheid een vage term, maar het doet mij denken aan de bekwaamheid om de eigen kinderen te onderwijzen op de manier die

bij hen klikt. Ik snap dat een leerkracht, met 30 totaal verschillende kinderen, van ADHD tot hoogsensitief en alles daar tussenin, een stevige opleiding met ontwikkelingspsychologie er voor nodig heeft. Maar bij onze eigen kinderen werkt dat gewoon anders. Ze zijn ons eigen vlees en bloed, dus als ik merk dat ik niet aansluit bij waar zij zijn, dan ga ik zoeken. Dan vind ik mijn weg wel naar onderzoeken en therapeuten. Dan lees ik boeken, speur ik op internet en bevroeg ik andere thuisonderwijzers.

Zoekende ouders zijn vindende ouders. En als thuisonderwijzers één ding zijn, dan zijn het zoekende ouders. Wij hebben alles over voor onze kinderen. Dat lijkt mij de beste pedagogisch-didactische bekwaamheid die een overheid (en het kind, want daar gaat het om) zich kan wensen.

- Dat de overheid mijn pedagogisch-didactische bekwaamheid ten opzicht van mijn eigen kinderen überhaupt wil beoordelen en controleren vind ik sowieso bevreemdend. Dit zijn mijn kinderen en daar ben ik verantwoordelijk voor. Het burgerlijk wetboek is daar duidelijk over. De impertinentie van de overheid om mij als goede burger en ouder ter verantwoording te roepen over mijn ouderlijke kwaliteiten vind ik buitenproportioneel, kwetsend en aanmatigend.